

димъ. Засмѣно погледна къмъ мисъ Брайлей, изгледа съ презрѣніе Стевенсона и си обърна гърба къмъ издателя на "Балтиморскія Курриеръ." По многото отъ присягнущитѣ привѣтствованияхъ поевяванъето му съ хвалебни викове и съ ржкоплексанія. Джонъ бѣше отъ най въсторженнитѣ.

— Ето истинскій гражданинъ, извика грамогласно, той самъ си като храбръ мъжъ си отмъства за обидытъ си, и не оставя тѣзи грижа на ничтожнытъ полисмены. Да живѣй Джимъ Майориванкъ! извика Джонъ съ гласъ който ека чакъ възъ по улицытъ.

— Да живѣе Джимъ Майориванкъ! извикахъ пріятелитѣ на Джона, като са трупахъ като рои около него.

Тѣзи викове привлякохъ вниманіето на Стевенсона къмъ подчиненнитѣ на Джона и огади и другытъ. Като искусенъ боецъ науми да са възползова отъ туй безчиніе; рече на ниско нѣколко думы на прокурора.

А този заповѣда да гошѣтъ и да олувижтъ смутителитѣ, и полисменитѣ са размърдахъ като махахъ съ тоегытъ си.

— На ножеветѣ! извика единъ отъ другаритѣ на Джона.

Но той като предвиждаше че е още рано да почене борбата и като даде знакъ на другаритѣ си излѣзе отъ залата.